

**Ασάκο
Γιουζούκι**

ΒΟΥΤΥΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ **ANNA ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ**

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικά, μηχανικά ή άλλα) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή διανομή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 652

Asako Yuzuki, *Βούτυρο*

Asako Yuzuki, *Butter*

Τίτλος πρωτότυπης ιαπωνικής έκδοσης: *バター*—(BUTTER)

Μετάφραση από τα αγγλικά: Άννα Παπασταύρου

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Νίκος Αγγελής

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Το εικαστικό του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο
στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ 2025

Copyright© Asako Yuzuki, 2017

All rights reserved

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2025

Greek language translation rights arranged with Shinchosha Publishing Co.,

Ltd through The English Agency (Japan) Ltd. and Rogers,

Coleridge and White Ltd.

Πρώτη έκδοση στην ιαπωνική γλώσσα

από τις εκδόσεις Shinchosha Publishing Co., Ltd., Τόκιο, 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Νοέμβριος 2025

KET Z898 ΚΕΠ 738/25

ISBN 978-618-07-1454-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΟΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210 36.50.000, 210 52 05 600, 801 100 2665, ΦΑΞ: 210 36 50 069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210 38 31 078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310 70 63 54, 2310 70 67 15, ΦΑΞ: 2310 70 63 55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΑΡΑΔΑ ΜΕ ΤΑ ΨΗΛΑ, στενά σπίτια, όλα στην ίδια εκρού απόχρωση, έφτανε ως πάνω σ' έναν λόφο με ήπια κλίση και δε φαινόταν να τελειώνει πουθενά. Κάθε γωνιά τούτης της φροντισμένης γειτονιάς άφηνε μια αφεγάδιαστα ομοιόμορφη εντύπωση και η Ρίκα Ματσίντα είχε αρχίσει να πιστεύει πως έκανε αδιάκοπα κύκλους γύρω από το ίδιο σημείο. Το πετσάκι στο δάχτυλο του δεξιού της χεριού, που τώρα πια είχε ξυλιάσει απ' το κρύο, εξείχε ενοχλητικά.

Ήταν η πρώτη φορά που έβγαινε σε αυτή τη στάση της προαστιακής γραμμής Ντεν-εν-Τόσι. Ίσως επειδή είχε σχεδιαστεί για οικογένειες που διέθεταν αυτοκίνητο, οι δρόμοι σ' αυτή την προαστιακή γειτονιά, η οποία θεωρούνταν ιδανική για να μεγαλώνεις παιδιά, ήταν απίστευτα άνετοι. Με οδηγό τον χάρτη στο κινητό της, η Ρίκα βρέθηκε να περιφέρεται στην περιοχή γύρω από τον σταθμό, η οποία ήταν πλημμυρισμένη από νοικοκυρές που είχαν βγει να ψωνίσουν για το βραδινό τραπέζι. Της φαινόταν πάντα δύσκολο να χωνέψει το γεγονός ότι η Ρέικο είχε εγκατασταθεί εδώ. Η περιοχή ήταν γεμάτη μεγάλες αλυσίδες λιανικής, οικογενειακά εστιατόρια και καταστήματα ενοικίασης DVD – δεν είχε περάσει ούτε από ένα βιβλιοπωλείο που να δείχνει ότι υπήρχε εκεί από πάντα, ούτε καν από κάποιο μαγαζί που να φαίνεται ότι ανήκει σε έναν απλό ιδιώτη και όχι σε εταιρεία.

Δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος είτε κουλτούρας είτε ιστορίας.

Την προηγούμενη εβδομάδα η Ρίκα είχε κάνει μια ημερήσια εξόρμηση σε μια πόλη στο νησί Κιούσου στον νότο, για να ερευνήσει ένα έγκλημα που κάλυπτε δημοσιογραφικά και που αφορούσε ένα νεαρό αγόρι. Η πόλη ήταν ανέκαθεν μια αποκλειστικά οικιστική περιοχή, όπου μόνο κάποιο τοπικό σουπερμάρκετ και κάποια επιγραφή φροντιστηρίου διέκοπταν περιστασιακά μια θάλασσα από σπίτια και πολυκατοικίες. Είχε περάσει δίπλα από δυο μαθήτριες λυκείου που φορούσαν φούστες σ' ένα μήκος που δεν είχε ξαναδεί στο Τόκιο. Περπατώντας μόνη στη γειτονιά, μια περιοχή όπου δεν υπήρχε περίπτωση να πατήσει ποτέ το πόδι της αν δεν ήταν για τη δουλειά της, η Ρίκα είχε νιώσει πως ο εαυτός της ολόκληρος, η ζωή της όλη, έσβηνε σιγά σιγά.

Τουλάχιστον εδώ ήταν ένα μέρος έτοιμο, πρόθυμο να την καλωσορίσει, είπε μέσα της η Ρίκα σε μια προσπάθεια να ξαναβρεί τον εαυτό της. Με αυτές τις σκέψεις, πέρασε το κατώφλι του μαγαζιού, το οποίο είχε αποφασίσει πως θα ήταν το τελευταίο όπου θα δοκίμαζε. Μια μυρωδιά, μοναδική στα σουπερμάρκετ, από δροσερά μήλα και υγρά χαρτόκουτα, την τύλιξε απαλά. Σ' ένα σταντ του σουπερμάρκετ, μια μεσόκοπη γυναίκα έψηνε κρέας σ' ένα ηλεκτρικό μάτι και το έκοβε σε μπουκιές, ενώ καλούσε τους πελάτες με τσιριχτή φωνή, δελεάζοντάς τους να δοκιμάσουν. Η Ρίκα πήρε μία συσκευασία χοιρινό από τη βιτρίνα. Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που είχε δει νωπά, φυσικά προϊόντα από τόσο κοντά; Το κρέας, με τη χαριτωμένη ροζ απόχρωσή του, συναγωνιζόταν το αστραφτερά λευκό λίπος, δροσερά και ζουμερά και τα δυο.

Με τη Ρέικο αντάλλασσαν μηνύματα από την ώρα που η Ρίκα προσπέρασε τον σταθμό Φουτάκο-Ταμαγκάουα. Η Ρέικο είχε προσφερθεί να έρθει να τη συναντήσει στον σταθμό, όμως η Ρίκα είχε πει ότι δεν ήταν ανάγκη, και αντ' αυτού

είχε ρωτήσει αν ήθελε να της πάρει κάτι καθ' οδόν. Εκείνο το πρωί η Ρίκα γύρισε στο σπίτι τις μικρές ώρες κι έπεσε για ύπνο μέχρι μετά το γεύμα. Έκανε ένα ντους και δούλεψε το προσχέδιο του άρθρου της, έπειτα κατευθύνθηκε προς τη Σιμπούγια, όπου θα συναντούσε έναν μόνιμο αρθρογράφο. Κάποια στιγμή, βλέποντας ξαφνιασμένη την ώρα, τέλειωσε το μίτινγκ όπως όπως κι όρμησε σ' ένα τρένο. Δεν υπήρχε χρόνος για ψώνια. Η Ρέικο μπορεί να ήταν μια καλή φίλη, όμως η οικειότητά τους δεν ανακούφιζε τις ενοχές της Ρίκα, αν πήγαινε με άδεια χέρια στο καινούριο της σπίτι ως νεό-νυμφης. Η Ρέικο απάντησε ακαριαία προσθέτοντας ένα στίκερ, ένα κουνέλι καρτούν – κατά πώς φαινόταν, αφότου παράτησε τη δουλειά της πέρυσι, η παιχνιδιάρικη πλευρά της είχε τελικά επανακάμψει: *Αν μπορείς, πράγματι, φέρε μου λίγο βούτυρο, αν βρεις. Υπάρχει έλλειψη φέτος τον χειμώνα, και δεν μπορώ να βρω πουθενά. Αλλά κι αν δε βρεις δεν πειράζει! Προτιμώ να έρθεις γρήγορα εδώ.*

Το τμήμα γαλακτοκομικών ήταν λουσιμένο σ' ένα απαλό κίτρινο φως. Στο κάτω ράφι στον διάδρομο, τέσσερα πέντε χωρίσματα στη σειρά ήταν άδεια, με μια ειδοποίηση κολλημένη επάνω: «Λόγω περιορισμένου αποθέματος, επιτρέπεται μόνο ένα πακέτο βουτύρου ανά πελάτη».

Η Ρίκα είχε πάει σε τρία σουπερμάρκετ ως τώρα και σε όλα η ιστορία επαναλήφθηκε. Έχοντας αποδεχτεί την κατάσταση, η Ρίκα πήρε την πιο πλούσια, πιο «βουτυρώδη» ποικιλία μαργαρίνης από το ράφι και προχώρησε γρήγορα στα ταμεία.

Το καινούριο σπίτι της Ρέικο βρισκόταν σε απόσταση πέντε λεπτών από τον σταθμό, σ' έναν λόφο με ήπια κλίση. Η τριώροφη ιδιοκτησία, που δεν ξεχώριζε από τις άλλες γύρω της, είχε σχεδιαστεί έτσι ώστε να μεγιστοποιεί τον χώρο στο οικόπεδο, που δεν είχε έκταση πάνω από εκατό τετραγωνικά μέτρα. Το Toyota χωρούσε τόσο καλά στον χώρο στάθμευσης, που φαινόταν σαν να είχε γίνει στα μέτρα του.

Κατά μήκος της εξώπορτας ήταν κάμποσες ζαρντινιέρες στη σειρά με μαργαρίτες, βιολέτες κι άλλα λουλούδια, ενώ στην πόρτα κρεμόταν ένα στεφάνι από κισσό. Αυτή η ξεκάθαρη έκφραση της προσωπικότητας της Ρέικο καθησύχασε τη Ρίκα. Πατώντας το κουμπί του θυροτηλεφώνου, άθελά της ανάσπανε ανακουφισμένη.

«Ρίκα, ήρθες! Ουάου, χρόνια και ζαμάνια!»

Ανοίγοντας την πόρτα, η Ρέικο πετάχτηκε έξω με την ποδιά της και την αγκάλιασε. Η Ρίκα ανταπέδωσε το αγκάλιασμα, τυλίγοντας τα χέρια της στους λεπτούς ώμους της Ρέικο. Με ύψος γύρω στο ένα εξήντα πέντε, η Ρίκα ήταν σημαντικά πιο ψηλή από τη μικρόσωμη, ντελικάτη Ρέικο, κι όταν την αγκάλιασε, κόντεψε να την τυλίξει ολόκληρη με τα μακριά της χέρια. Το άρωμα βιολέτας, σήμα κατατεθέν της Ρέικο, διαχύθηκε από τα μαλλιά της. Η Ρίκα ένιωσε τα μάτια της να φλέγονται. Ίσως, σκέφτηκε, ίσως χωρίς να το συνειδητοποιώ, λαχτάρησα αυτές τις εκδηλώσεις τρυφερότητας, πεθύμησα τη ζεστασιά ενός ανθρώπινου σώματος.

Η θέρμη της υποδοχής επίσης δεν ήταν προσποιητή. Οι δύο φίλες ήταν πρακτικά μαζί κάθε μέρα στο πανεπιστήμιο, όμως τώρα πια είχαν μεγαλώσει αρκετά και είχαν περάσει έξι μήνες από την τελευταία φορά που συναντήθηκαν. Ακόμα κι όταν η Ρέικο παράτησε τη δουλειά της, η απαιτητική δουλειά της Ρίκα δεν άφηνε χρόνο για τις συναντήσεις τους. Θεωρητικά, η Ρίκα κρατούσε τις Τρίτες και τις Τετάρτες για τον εαυτό της, όμως δεν ήξερε κανέναν από τους συναδέλφους της που να κατάφερνε πραγματικά να παίρνει κανονικά ρεπό – εκτός ίσως από τον Κιταμούρα, ένα νεότερο μέλος του προσωπικού. Σήμερα ήταν Τετάρτη, όμως εκείνη είχε μίτινγκ μ' έναν αρθρογράφο νωρίτερα και, αφού τελείωνε με τη Ρέικο, σχεδίαζε να γυρίσει στο γραφείο για να κάνει λίγη έρευνα.

Η Ρίκα διέκρινε αμέσως το άρωμα του ζωμού ντάσι και του λιωμένου τυριού που ερχόταν από το σπίτι της Ρέικο και

γινόταν ένα με τη μυρωδιά του φρέσκου ξύλου, χαρακτηριστική των νεόχτιστων κτιρίων. Φορώντας τις μαλακές, ζεστές παντόφλες που της πρόσφερε η φίλη της, και δίνοντάς της να κρεμάσει την καμπαρντίνα της, προχώρησε στο γυαλιστερό, απεγάδιαστο παρκέ του χολ προς ένα δωμάτιο λουσιμένο σ' ένα ζωηρό πορτοκαλί φως. Το σαλόνι, που οδηγούσε στην κουζίνα, ήταν ένας πολύ συνηθισμένος χώρος, ωστόσο, χάρη στους ντυμένους με ταπετσαρία Liberty καναπέδες και τις ασορτί κουρτίνες, την τουαλέτα με τον καθρέφτη και τα ράφια από παλιό σκούρο ξύλο, καθώς και τα κολάζ στον τοίχο από έναν καλλιτέχνη που η Ρίκα δε γνώριζε, έδινε την αίσθηση μιας άνετης σοφίτας. Και μάλιστα, θύμιζε στη Ρίκα το διαμέρισμα στο Ογιαμαντάι, όπου η Ρέικο είχε ζήσει στο παρελθόν μόνη.

Η Ρίκα ξέπλυνε το στόμα της κι έπλυνε τα χέρια της στον νιπτήρα του μπάνιου, έπειτα τα σκούπισε σε μια από τις άφθονες αφράτες χειροπετσέτες που ήταν στοιβαγμένες σ' ένα καλάθι. Μυρίζοντας το ντελικάτο άρωμα του μαλακτικού στις πετσέτες, η Ρίκα αποφάσισε να ρωτήσει τη Ρέικο τι μάρκα χρησιμοποιούσε – παρότι δεν ήταν το είδος της λεπτομέρειας που πρόσεχε συνήθως.

«Ειλικρινά λυπάμαι, Ρέι. Όχι μόνο άργησα, αλλά και το μόνο που βρήκα ήταν αυτό». Η Ρίκα έβγαλε από τη σακούλα του σουπερμάρκετ το επίμαχο προϊόν, ένα πακέτο που η ετικέτα του έγραφε «Μαργαρίνη από 50% βούτυρο», και το έτεινε αμήχανα στη φίλη της.

«Εκπληκτικό! Σ' ευχαριστώ!» Η Ρέικο χαμογέλασε και πήγε να βάλει τη μαργαρίνη στο ψυγείο. Στην πραγματικότητα, η Ρίκα δεν μπορούσε να βρει διαφορά ανάμεσα στο βούτυρο και στη μαργαρίνη.

«Έφαξα σ' όλα τα σουπερμάρκετ εδώ, όμως βούτυρο πουθενά...»

«Είναι σαν την *Ιστορία του μικρού Μπαμπάτζι!* Γυρίζεις γύρω γύρω και στο τέλος γίνεσαι βούτυρο!»

Χαχανίζοντας σιγανά, η Ρέικο πέρασε πίσω από τη Ρίκα, που στεκόταν στο σαλόνι, και τραβώντας ένα εικονογραφημένο βιβλίο από το ράφι το σήκωσε ψηλά θριαμβευτικά. Βλέποντάς το, η Ρίκα είχε την αίσθηση πως είχε πράγματι διαβάσει το βιβλίο, όταν ήταν στο νηπιαγωγείο, όμως διατηρούσε μια αμυδρότατη ανάμνηση από αυτό.

«Έχω αρχίσει ν' αγοράζω εικονογραφημένα βιβλία που πιστεύω ότι μπορεί να είναι καλά για το μωρό».

Ο τρόπος που μιλούσε η Ρέικο έδινε την εντύπωση ότι το μωρό της είχε ήδη έρθει στον κόσμο, σκέφτηκε η Ρίκα – σαν να το περίμεναν όλοι να κάνει την εμφάνισή του στο δωμάτιο. Το προηγούμενο καλοκαίρι ο γυναικολόγος είχε πει στη Ρέικο ότι πιθανότατα το στρες ευθυνόταν για το γεγονός ότι δύο χρόνια μετά τον γάμο της δεν είχε συλλάβει ακόμη, και η Ρέικο είχε αμέσως παραιτηθεί από τη δουλειά της στο τμήμα δημοσίων σχέσεων μιας μεγάλης εταιρείας κινηματογραφικών παραγωγών, η οποία ήταν τόσο αγχωτική, που της ήταν δύσκολο ακόμα και να κλείνει ραντεβού με τον γιατρό.

Τώρα η Ρίκα έριξε μια κλεφτή ματιά στη φίλη της, η οποία ξεφύλλιζε το εικονογραφημένο βιβλίο με φανερή ευχαρίστηση.

Δεν υπήρχαν ακόμη πάνω της σημάδια εγκυμοσύνης, κι όμως είχε γύρω της μια αύρα μητρικής γαλήνης. Φαινόταν πολύ πιο άνετη απ' όταν δούλευε – δεν ήταν μόνο η επιδερμίδα της απαλλαγμένη από μείκ απ και τα μαλλιά της γυαλιστερά και στιλπνά, αλλά και τα ανοιχτοκάστανα μάτια της έδειχναν να λάμπουν, και τα χείλη της ήταν ζωηρά και σαρκώδη, σαν πέταλα λουλουδιού. Κάτω από την εμπριμέ φούστα της φορούσε μπλε καλσόν και μάλλινες γκέτες, πιθανότατα για να προστατεύεται από το κρύο. Τα ρούχα της ήταν ασύγκριτα πιο απλά απ' οτιδήποτε είχε φορέσει τις μέρες που δούλευε, όμως και πάλι φαινόταν στιλάτη, τυλιγμένη σ' έναν αέρα παριζιάνικης κομψότητας. Είχε τόσο μικροσκοπικό και κοριτσιίστικο παρουσιαστικό, που ήταν δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι ήταν τριάντα τριών, όσο ήταν και η Ρίκα.

Όταν η Ρέικο αποφάσισε να παρατήσει τη δουλειά στην οποία ήταν τόσο καλή, η Ρίκα το θεώρησε κρίμα. Κι όχι μόνο αυτό – η απόφαση της φίλης της είχε προξενήσει μέσα της ένα αίσθημα μοναξιάς και πικρίας, που την είχε αφήσει ξαγρυπνη. Είχαν λογοφέρει για αυτό πολλές φορές από το τηλέφωνο.

Λοξοκοιτάζοντας πάνω από τον ώμο της Ρέικο για να διαβάσει το βιβλίο, η Ρίκα μεταφέρθηκε άθελά της στα χρόνια τους στο πανεπιστήμιο, όταν εκείνη και η Ρέικο αντάλλασαν συχνά συγγράμματα στο αμφιθέατρο. Ενώ περπατάει στη ζούγκλα, το αγοράκι, ο μικρός Μπαμπάτζι, συναντάει τέσσερις τίγρεις, οι οποίες του κλέβουν τα ρούχα κι όλα του τα υπάρχοντα. Με τα καινούρια τους στολίδια, οι τίγρεις ξεχνιούνται καβγαδίζοντας για το ποια είναι η πιο μεγαλοπρεπής. Ξεχνούν εντελώς τον μικρό Μπαμπάτζι κι αρχίζουν να παλεύουν, δαγκώνοντας η μια την ουρά της άλλης, ώσπου σχηματίζουν έναν κύκλο γύρω από ένα δέντρο. Καθώς είναι σφιχτά δεμένες μεταξύ τους, αρχίζουν να κυνηγιούνται αδιάκοπα γύρω από το δέντρο, τόσο γρήγορα, που στο τέλος λιώνουν και γίνονται σαν κίτρινο βούτυρο. Ο πατέρας του Μπαμπάτζι βρίσκει το βούτυρο και το φέρνει στο σπίτι, κι έτσι οι λιωμένες τίγρεις αλείφονται πάνω σε ζεστά ψωμάκια, με αποτέλεσμα να καταλήξουν στα στομάχια της οικογένειας του Μπαμπάτζι. Αυτή η άγρια τροπή των γεγονότων εξιστορείται με τη μεγαλύτερη αληθοφάνεια.

«Η οικογένεια του Μπαμπάτζι είναι πραγματικά ανελέητη, δε συμφωνείς;» είπε η Ρέικο όταν έφτασαν στο τέλος. «Τις λυπάμαι λιγάκι τις τίγρεις».

«Μα τι λες τώρα;» απάντησε η Ρίκα. «Οι τίγρεις φταίνε για όλα! Αυτές πρώτες προσπάθησαν να φάνε τον Μπαμπάτζι, θυμάσαι; Νομίζω ότι το ηθικό δίδαγμα είναι ότι δεν πρέπει ν' αφήνεις τη ματαιοδοξία σου να σε κάνει τόσο ανταγωνιστικό, που να οδηγηθείς στην αυτοκαταστροφή».

Ενώ ήταν και οι δύο βυθισμένες στην ανάλυση του βιβλίου, η πόρτα άνοιξε.

«Ρίκα, ήρθες κιόλας!» είπε ο Ριοσούκε. «Χαίρομαι που σε βλέπω».

Στη Ρίκα φάνηκε αδιανόητο να γυρίζει τόσο νωρίς στο σπίτι από τη δουλειά ο άντρας της Ρέικο, ο οποίος εργαζόταν στο τμήμα πωλήσεων μιας μεσαίου μεγέθους βιομηχανίας ζαχαρωδών προϊόντων. Ο Ριοσούκε υπήρξε πασαδόρος στην ομάδα ράγκμπι του κολεγίου του και ήταν εξαιρετικά γεροδεμένος. Τα πιο αξιοπρόσεκτα χαρακτηριστικά του ήταν τα μάτια του, τα οποία ήταν πάντα μισόκλειστα, με μια εγκάρδια και χαμογελαστή έκφραση, και τα μάγουλά του, ροδαλά σαν μικρού παιδιού. Με μια πρώτη ματιά, φαινόταν τύπος με τον οποίο η Ρέικο δε θα είχε πολλά θέματα να συζητήσει.

Το ζευγάρι είχε γνωριστεί στην προώθηση μιας ταινίας από το τμήμα δημοσίων σχέσεων. Η εταιρεία της Ρέικο είχε παραγγείλει στην εταιρεία ζαχαρωδών προϊόντων του Ριοσούκε να φτιάξει διαφημιστικές τάρτες με θέμα την πρωταγωνίστρια. Στα μίτινγκ που ακολούθησαν, πρώτη η Ρέικο ένωσε μια συμπάθεια γι' αυτόν. Είπε πως από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε κατάλαβε – σίγουρα ήταν αυτός. Αρχικά ο Ριοσούκε είχε νιώσει αμηχανία με τον τρόπο που η Ρέικο, η οποία φαινόταν πολύ πάνω από τα στάνταρ του, τον είχε κυνηγήσει τόσο πειστικά, όμως είχε αρχίσει να συμπαθεί την πιο εσωστρεφή, αθώα πλευρά της. Έχοντας μεγαλώσει σε μια φασαριόζικη πενταμελή οικογένεια, με γονείς που τα πήγαιναν καλά μεταξύ τους και είχαν ένα ιζακάγια, ένα μπαράκι με φαγητό, στην περιοχή της Σαϊτάμα όπου ζούσαν, ο Ριοσούκε είχε ένα ανοιχτό, χαλαρό στιλ που από μόνο του ήταν αρκετό να γοητεύσει τη Ρέικο. Τα ενοχλητικά, ζηλότυπα αισθήματα που κάποτε έτρεφε η Ρίκα προς τον σύζυγο της φίλης της είχαν πια σβήσει – παρότι ήταν αλήθεια πως, όταν είδε τη Ρέικο με το νυφικό της, η Ρίκα ένωσε ότι της είχαν κλέψει ένα κομμάτι του εαυτού της.

Η Ρέικο τοποθέτησε στο τραπέζι μια ποικιλία από μεγά-

λες πιατέλες, καθιερώ με διαφορετικό σχέδιο και φινίρισμα, και το γεύμα άρχισε.

Μπάνια κάνουντα –ζεστή ιταλική σάλτσα με αντσούγια και σκόρδο, που σερβίρεται ως ντιπ για χειμερινά λαχανικά στον ατμό–, λεπτοκομμένες φέτες ελαφρώς ζεσταμένου παστού χοιρινού, ογκρατέν με τόφου και πράσο, ρύζι μαγειρεμένο σε πλήλινη γάστρα με λαχανικά και φιλοκομμένα στρείδια, και σούπα μίσο – τα πιάτα είχαν μια φρεσκάδα που προερχόταν αποκλειστικά από τη χρήση των πιο φρέσκων υλικών και, παρότι το καρύκευμα ήταν διακριτικό, όλες οι γεύσεις είχαν μια ευχάριστη ένταση. Τα στρείδια δεν υποτίθεται ότι ευνοούν τη γονιμότητα; σκέφτηκε η Ρίκα καθώς έριχνε μια ματιά στη φίλη της και έφερε στα χείλη της μια μπουκιά ρύζι εμπλουτισμένη με σάλτσα σόγιας, της οποίας η μυρωδιά τής θύμιζε θάλασσα. Συνειδητοποίησε ότι πεινούσε περισσότερο απ’ όσο θυμόταν να πείνασε εδώ και πολύ καιρό και ότι, αν αυτό οφειλόταν κατά κύριο λόγο στο πόσο νόστιμο ήταν το φαγητό, σίγουρα είχε εν μέρει σχέση και με τον τρόπο που έτρωγε ο Ριοσούκε, σαν εκστασιασμένος.

«Μπορώ να πάρω και δεύτερο; Αυτό το παστό χοιρινό είναι απίστευτα τρυφερό. Ειλικρινά, θα μπορούσες να το σερβίρεις σε εστιατόριο». Με τα μάτια μισόκλειστα από αγαλλίαση, ο Ριοσούκε έδωσε το άδειο πιάτο του στη σύζυγό του. Κοιτάζοντας τη Ρέικο να του σερβίρει το φαγητό της με πολύ καμάρι, η Ρίκα ένιωσε ξανά πως καταλάβαινε γιατί τον είχε διαλέξει η Ρέικο.

Ξάφνου αισθάνθηκε αμηχανία για το ότι νωρίτερα είχε υποθέσει ότι η περιοχή στερούνταν κουλτούρας. Πρέπει να διάλεξαν μαζί αυτή τη γειτονιά, σχεδιάζοντας το μέλλον τους βασισμένοι στον μισθό του Ριοσούκε και θέτοντας ως προτεραιότητα την ασφάλεια και τη βολή τους. Η Ρέικο δεν είχε πρόθεση να στραφεί στην οικογένειά της για οποιαδήποτε οικονομική στήριξη.

«Ξέρω ότι ο κόσμος το λέει αυτό συνεχώς, όμως ειλικρινά

μου 'ρχεται να σκεφτώ ότι χρειάζομαι μια σύζυγο. Είσαι τυχερός άνθρωπος, Ριοσούκε».

Η Ρίκα πραγματικά ζήληψε τον Ριοσούκε, ο οποίος καθόταν απέναντί της χαμογελώντας ανέμελα. Με το στιλπνό του δέρμα και τη χαλαρή έκφραση, έδινε την εντύπωση της άνεσης και της ηρεμίας.

Αλλά και στη δουλειά, η Ρίκα πρόσεξε ότι οι παντρεμένοι άντρες της παλαιότερης γενιάς έδειχναν μια χαλαρότητα, όσο φορτωμένες κι αν ήταν οι μέρες τους. Κατά πώς φαινόταν, οι κυρίες των περισσοτέρων ήταν νοικοκυρές. Η Ρίκα δεν είχε ποτέ φανταστεί αυτό το είδος ζωής για εκείνη, όμως έβλεπε καθαρά με πόση δύναμη αφιερώνονταν εκείνες οι γυναίκες στις οικογένειές τους. Κάθε βράδυ αφαιρούσαν τις τοξίνες που είχαν εναποτεθεί στο σώμα και στην ψυχή των συντρόφων τους στη διάρκεια της μέρας – τοξίνες που, αν παρέμεναν για πολύ καιρό, μπορούσαν να διαλύσουν ολότελα έναν άνθρωπο. Ο πιο ηλικιωμένος συνάδελφός της, που είχε πεθάνει απροσδόκητα στο σπίτι του τον περασμένο μήνα, ήταν ανύπαντρος και ζούσε μόνος. Μια εικόνα αναδύθηκε στο μυαλό της Ρίκα, το δικό της κρύο διαμέρισμα, που είχε κάμποσο καιρό να το καθαρίσει – πιθανότατα και το δικό του κάπως έτσι θα ήταν. Το διαμέρισμα έμοιαζε επίσης με αυτό όπου είχε ζήσει ο πατέρας της μόνος, μετά το διαζύγιο.

«Πρέπει να φέρεις και τον φίλο σου μαζί την επόμενη φορά! Ακόμη δεν τον έχω γνωρίσει, ξέρεις».

Α, ναι, μιας και το αναφέρεις, έχω όντως φίλο – η Ρίκα έπνιξε ένα χαμόγελο καθώς τον σκέφτηκε. Ο Μακτότο Φουτζιμούρα εργαζόταν στην εταιρεία της Ρίκα, στο τμήμα λογιστεχνικών εκδόσεων. Ίσως επειδή είχαν ξεκινήσει ως φίλοι, τη σχέση τους δύσκολα θα την έλεγες ρομαντική. Στη διάρκεια της εβδομάδας το πιο πολύ που βλέπονταν ήταν όταν διασταυρώνονταν οι δρόμοι τους στον διάδρομο στη δουλειά. Συνολικά, συναντιούνταν ίσως δύο φορές τον μήνα, αν ήταν τυχεροί, όταν ο ένας από τους δύο διανυκτέρευε στο διαμέ-

ρισμα του άλλου. Κι όμως ο Μακότο εξακολουθούσε να είναι μια ανεκτίμητη παρουσία στη ζωή της, ένα άτομο για να μοιράζεται μαζί του τα βάρη της ζωής, και η ίδια ήταν ευγνώμων για τη βολική απόσταση ανάμεσά τους.

«Ρίκα, τι τρως αυτές τις μέρες;» ρώτησε η Ρέικο. «Φροντίζεις όπως πρέπει τον εαυτό σου; Μου φαίνεται πως πάλι έχασες βάρος. Διάβαζα κάτι τις προάλλες, που έλεγε ότι ο μέσος όρος κατανάλωσης θερμίδων από τις Γιαπωνέζες σήμερα είναι κατώτερος από τα επίπεδα που είχαν καταγραφεί αμέσως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο».

«Αυτό δε θα με εξέπληττε. Ειλικρινά, δεν έχω ούτε χρόνο ούτε αντοχή να μαγειρέψω. Δεν έχω καν βραστήρα ρυζιού. Θέλω να πω, τι νόημα θα είχε, αν δεν τον χρησιμοποιούσα ποτέ; Τα περισσότερα βράδια είμαι έξω, ψυχαγωγώντας κρατικούς λειτουργούς ή δειπνώντας με κάποιον του οποίου την ιστορία καλύπτω δημοσιογραφικά».

«Ψυχαγωγείς κρατικούς λειτουργούς, ε; Στοίχημα ότι σε κερνάνε κάθε είδους λιχουδιές που εμείς οι κοινοί θνητοί ούτε που τις ονειρευόμαστε» είπε ο Ρισσούκε.

Τα λόγια του θύμισαν στη Ρίκα τις ώρες που είχε σπαταλήσει το προηγούμενο βράδυ σ' ένα ακριβό εστιατόριο στην Γκίνζα, όπου της είχαν φερθεί όπως ακριβώς θα φέρονταν σε μια σερβιτόρα σε μπαρ με κονσομασιόν που η δουλειά της ήταν να ψυχαγωγεί και να φλερτάρει με τους άντρες. Πολλοί κρατικοί λειτουργοί, κατά καιρούς, «παρερμήνευαν» την κατάσταση όπως τους βόλεψε – για παράδειγμα, συμπέραναν ότι μια δημοσιογράφος τούς πλησίαζε όχι γιατί χρειαζόταν κάτι για να γράψει, αλλά γιατί την είχαν γοητεύσει. Το πράσο στο ογκρατέν, με την τόσο απαλή υφή, ξάφνου πήρε πικρή γεύση στο στόμα της καθώς έλιωνε, και άλλαξε θέμα.

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα από γεύσεις, αυτό είναι το πρόβλημα. Οι γευστικοί μου κάλυκες είναι σαν μικρού παιδιού. Είμαι απόλυτα εντάξει με τα έτοιμα γεύματα από τα μίνι μάρκετ και τα πιάτα κάρι από φτηνά εστιατόρια».

Φαγητό και μόδα –τα θέματα στα οποία υποτίθεται πως οι γυναίκες έχουν ιδιαίτερη αδυναμία– άφηναν πάντα τη Ρίκα αδιάφορη. Ωστόσο, με τον σωματότυπό της, ήταν εύκολο να δείχνει άχαρη και φρόντιζε το βάρος της να μην ξεπερνάει ποτέ τα πενήντα κιλά. Ίσως αυτό το είχε εν μέρει κληρονομήσει από τη μητέρα της, η οποία τα πρόσεχε πολύ αυτά τα πράγματα. Η Ρίκα προσπαθούσε να μην τρώει αργά το βράδυ. Αν συνόδευε πελάτες και παράγγελναν φαγητό, εκείνη άγγιζε μόνο τα λαχανικά και τη σούπα. Στο μίνι μάρκετ έξω από το γραφείο, στο οποίο πήγαινε δύο φορές τη μέρα, επέλεγε υγιεινά τρόφιμα, όπως γιαούρτι, σαλάτα και λεπτά, σχεδόν διαφανή νουντλς χαρουσάμε. Δεν είχε χρόνο για γυμναστήριο, όμως προσπαθούσε να πηγαίνει όπου μπορούσε με τα πόδια. Η λεπτή κορμοστασιά της εξασφάλιζε ότι, παρά το γεγονός ότι δεν ήταν καμιά καλλονή, δεχόταν τα κομπλιμέντα της, και τα πρεταπορτέ ρούχα που διάλεγε χωρίς πολλή σκέψη ταίριαζαν μια χαρά στη σιλουέτα της. Η Ρίκα ήταν σε μια βιομηχανία όπου η φροντίδα της εξωτερικής εμφάνισης έτεινε να ανταμείβεται με επαγγελματική αναρρίχηση. Και στα σχολικά της χρόνια επίσης, με τα μεγάλα, σχιστά μάτια της και το λεπτό αγορίστικο πρόσωπο, είχε δεχτεί πολλά γράμματα θαυμασμού από νεότερα κορίτσια.

«Δεν πιστεύω ότι σου λείπει η αίσθηση της γεύσης, Ρίκα. Η Μισάκι λέει πάντα ότι δεν είχε καθόλου χρόνο για μαγειρική της προκοπής, όμως κατάφερε να κάνει μια πολύ πολύ καλύτερη δουλειά ως μητέρα μόνη απ' ό,τι κατάφεραν οι γονείς μου ως ζευγάρι».

Η Ρέικο μιλούσε στον ενικό με τη μητέρα της Ρίκα και την αποκαλούσε τρυφερά με το μικρό της όνομα. «Μισάκι».

Οι γονείς της Ρίκα είχαν χωρίσει λίγο αφότου εκείνη πήγε στο γυμνάσιο και η μητέρα της θεώρησε τον χωρισμό ευκαιρία να αναλάβει συνεταιρικά μια μπουτίκ που είχε ξεκινήσει η φιλενάδα της. Δεν πήρε χρήματα από το διαζύγιο και,

ξέροντας ότι δεν μπορούσαν να περιμένουν στήριξη από τον πατέρα της Ρίκα, η μητέρα της δούλευε ασταμάτητα. Δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα προικισμένη μαγειρίσσα, όμως, όσο ήταν παντρεμένη με τον πατέρα της Ρίκα, είχε προσπαθήσει να διανθίζει το βραδινό τραπέζι με μια ποικιλία πιάτων. Ωστόσο, με το που άρχισε να εργάζεται, γύρισε και είπε στην κόρη της: «Συγγνώμη που σου το ζητάω, αλλά θα σε πείραζε να μου δίνεις ένα χεράκι από δω και στο εξής;». Η Ρίκα ανταποκρίθηκε και διοχέτευσε όλη της την ενέργεια στο να τη βοηθάει. Βεβαιωνόταν ότι το καθάρισμα και το πλύσιμο είχαν τελειώσει προτού γυρίσει η μητέρα της στο σπίτι από τη δουλειά, έβραζε το ρύζι κι έφτιαχνε τη σούπα μίσο. Όταν η μητέρα της επέστρεφε μετά τις οχτώ, έφερνε και μια δυο λιχουδιές, που αποτελούσαν το βασικό πιάτο για το βραδινό τους. Μπορεί να μην υπήρχαν περίτεχνες σπιτικές συνταγές, όμως δεν υπήρχε και ίχνος από την τεταμένη ατμόσφαιρα που επικρατούσε όταν ο πατέρας της ήταν ακόμη στο σπίτι. Πολλά βράδια έτρωγαν μαζί σε κάποιο οικογενειακό εστιατόριο. Κάτι σ' αυτό το είδος ζωής της θύμιζε καλοκαιρινή κατασκήνωση, ήταν σαν μια προέκταση εξόδου με φίλους, πράγμα που άρεσε στη Ρίκα. Η αίσθηση ότι αποτελούσε στήριγμα για κάποιον ενίσχυε την αυτοπεποίθησή της.

Ο ρυθμός που ακολουθούσαν διατηρήθηκε ώσπου η Ρίκα έφυγε από το σπίτι σε ηλικία είκοσι δύο χρονών. Όσο η μπουτίκ της γινόταν ολοένα και πιο δημοφιλής, η μητέρα της Ρίκα πήγαινε στο εξωτερικό πιο συχνά για να βρίσκει νέα προϊόντα, και κάποιους μήνες η Ρίκα περνούσε περισσότερο χρόνο με τους παππούδες της στην Οκουσάβα παρά στο σπίτι, όμως μέχρι σήμερα παρέμειναν δεμένες με τη μητέρα της. Η Ρίκα δεν είχε περάσει επαναστατική φάση· είχε πάρει μόνη της όλες τις αποφάσεις σχετικά με τις πανεπιστημιακές σπουδές και το επαγγελματικό της μέλλον, και τις είχε φέρει σε πέρας. Η πολυάσχολη μητέρα της, η οποία τώρα είχε περάσει τα εξήντα, εξακολουθούσε να εργάζεται στο τμήμα

παραγωγής, στο δεύτερο υποκατάστημα της μπουτίκ στη Ζιγιουγκαάκα.

Όταν πήγαιναν στο πανεπιστήμιο, η Ρέικο ερχόταν συχνά να μαγειρέψει στο διαμέρισμα στο Χατανοντάι, όπου ζούσε η Ρίκα με τη μητέρα της. Τόσο η Ρίκα όσο και η μητέρα της είχαν σαστίσει διαπιστώνοντας πόσο καλή μαγείρισσα ήταν η Ρέικο. Ακόμα κι όταν έφτιαχνε απλά γεύματα όπως οτσάζουκε –σκέτο ρύζι το οποίο περιχύνεται με ζεστό πράσινο τσάι– ή ζυμαρικά, οι φλούδες γιούζου ή αλατισμένου λεμονιού που προσέθετε διακριτικά έδειχναν την ευρηματικότητά της, δίνοντας στα πιάτα της τη γεύση που σ' έκανε να μη θέλεις να τελειώσουν. Μοναχοπαίδι των ιδιοκτητών ενός πολύ γνωστού ξενοδοχείου στην Καναζάβα, η Ρέικο είχε μια πεισματάρικη άποψη περί αισθητικής κι ένα επαναστατικό πνεύμα που δε θα μπορούσες ποτέ να το μαντέψεις από την εκλεπτυσμένη εμφάνισή της. Η Ρέικο ήταν ακόμη παιδί όταν οι γονείς της χώρισαν επισήμως, ωστόσο συνέχισαν να ζουν κάτω από την ίδια στέγη. Είχαν και οι δυο εραστές αναφανδόν, και κανείς τους δεν είχε και πολύ χρόνο για την κόρη τους. Για τη Ρέικο, που είχε περάσει τα περισσότερα παιδικά της χρόνια δίπλα στην οικονόμο τους, της οποίας οι μαγειρικές ικανότητες, κατά δήλωση της ίδιας, ήταν πρώτης τάξεως, «σπιτική γεύση» σήμαινε ένα τραπέζι φορτωμένο με θεσπέσιες, περίτεχνα διακοσμημένες τερίνες και μικροσκοπικά πιάτα, των οποίων η θερμιδική αξία είχε υπολογιστεί στην εντέλεια.

«Αν αποκτήσω ποτέ γιο ή κόρη, θέλω να μεγαλώσουν τρώγοντας φαγητά και γλυκά που θα έχω φτιάξει εγώ» έλεγε πολύ συχνά η Ρέικο. «Τώρα μελετάω, ώστε όταν έρθει ο καιρός να μπορώ να φτιάχνω το είδος του υγιεινού φαγητού που θα τρώνε πάντα με όρεξη και σε ποσότητα».

Μπορεί το κοινωνικό τους υπόβαθρο να απείχε παρασάγγας, όμως σε όλη τους την εφηβική ζωή η Ρέικο και η Ρίκα είχαν βιώσει ένα αίσθημα δυσφορίας για το είδος της οικο-

γένειας που εξιδανίκευε όλος ο υπόλοιπος κόσμος. Μπορεί αυτό να ήταν ο λόγος, σκεφτόταν η Ρίκα, που, όταν τα βλέμμάτά τους διασταυρώθηκαν στη διάρκεια της τελετής υποδοχής των πρωτοετών, μάζεψε το θάρρος της και μίλησε στη Ρέικο. Τώρα η Ρέικο κοίταξε τη Ρίκα και το πρόσωπό της φωτίστηκε από περιέργεια.

«Πες μου για τη δουλειά σου. Την τελευταία φορά που μιλήσαμε προσπαθούσες να πάρεις άδεια να καλύψεις την υπόθεση της Μανάκο Κάτζι. Τι απέγινε μ' αυτό;»

Η Μανάκο Κάτζι είχε καταδικαστεί για μια υπόθεση με διάφορους ύποπτους θανάτους στο Τόκιο, η οποία είχε δημιουργήσει αναστάτωση στα μίντια εδώ και κάποια χρόνια. Χρησιμοποιώντας μια υπηρεσία γνωριμιών ειδικά για άτομα που ήθελαν να παντρευτούν, είχε αποσπάσει χρήματα από ένα σωρό άντρες και είχε κατηγορηθεί για τον φόνο τριών από αυτούς. Το μπλογκ της, μια σειρά από περιγραφές εκκεντρικών φαγητών και άλλων πολυτελών πραγμάτων, το οποίο ενημέρωνε μέχρι και τη μέρα της σύλληψής της, εξακολουθούσε να προκαλεί αίσθηση και μετά από τη φυλάκισή της. Περνούσε τον χρόνο της πηγαίνοντας σε εστιατόρια και παραγγέλλοντας ειδικά πιάτα, και επίσης καμάρωνε για τις ικανότητές της ως μαγείρισσας. Τα μίντια δεν έδειξαν ποτέ να βαριούνται την περίπτωσή της, που η ονλάιν διάστασή της την καθιστούσε εξαιρετικά επίκαιρη.

Η Κάτζι ήταν τώρα στο Κέντρο Κράτησης του Τόκιο περιμένοντας την επανάληψη της δίκης της.

Η υπόθεση της Μανάκο Κάτζι –ή Κατζιμάννα, όπως ήταν γνωστή στα μέσα μαζικής ενημέρωσης– είχε τραβήξει το ενδιαφέρον της Ρίκα ήδη απ' όταν τη συνέλαβαν. Η Ρίκα συμμετείχε σε μια διαφορετική δημοσιογραφική ομάδα εκείνη την εποχή, όμως η υπόθεση συνέχισε να την κεντρίζει, και τώρα πλησίαζε την ηλικία που είχε η Κάτζι την εποχή της σύλληψής της. Η κάλυψη των εκλογών, με τις οποίες ασχολούνταν ως τώρα, ολοκληρωνόταν και φαινόταν πως

επιτέλους θα μπορούσε ν' αρχίσει να επιλέγει μόνη της τα θέματά της.

«Στοιίχημα ότι η Κατζιμάννα τρώει έναν τόνο φαί! Γι' αυτό είναι τεράστια. Είναι θαύμα που κάποια τόσο χοντρή μπορεί να καταφέρει τόσο πολλούς ανθρώπους να θέλουν να την παντρευτούν! Τόσο καλή είναι η μαγειρική της, ή τι άλλο;» είπε ο Ριοσούκε.

Μια ανατριχίλα διέτρεξε τη ραχοκοκαλιά της Ρίκα. Είδε ένα σκυθρώπιασμα να περνάει απ' το μέτωπο της Ρέικο κι έπειτα να εξαφανίζεται. Η Ρέικο ήταν ανέκαθεν ακόμα πιο ευαίσθητη στον μισογυνισμό απ' ό,τι η ίδια η Ρίκα. Όχι βέβαια πως ο Ριοσούκε ήταν ιδιαίτερα αναίσθητος. Αυτό που μόλις είχε πει φωναχτά, υπέθεσε η Ρίκα, ήταν η τυπική αντίδραση του μέσου άντρα. Ο λόγος που η υπόθεση είχε προκαλέσει τόσο ενδιαφέρον ήταν το ότι αυτή η γυναίκα, που είχε σύρει κάμποσους άντρες από τη μύτη και είχε διατηρήσει μια τόσο μεγαλοπρεπή παρουσία στην αίθουσα του δικαστηρίου, δεν ήταν ούτε νέα ούτε ωραία. Απ' ό,τι μπορούσε να δει η Ρίκα από τις φωτογραφίες, ζύγιζε πάνω από εβδομήντα κιλά.

«Περισσότερο από το να προσπαθώ να βρω ένα νέο στοιχείο στην υπόθεσή της, αυτό για το οποίο ενδιαφέρομαι είναι το κοινωνικό υπόβαθρο όλων αυτών. Έχω την εντύπωση ότι η υπόθεση είναι ποτισμένη ολόκληρη από έντονο μισογυνισμό. Όλοι μέσα σ' αυτή, από την ίδια την Κατζιμάννα μέχρι τα θύματά της και όλους τους εμπλεκόμενους άντρες, φαίνεται πως έχουν ένα καλά ριζωμένο μίσος για τις γυναίκες. Δεν ξέρω αν μπορώ να περάσω αυτή την άποψη σ' ένα εβδομαδιαίο περιοδικό για άντρες σαν το δικό μας, όμως θέλω να προσπαθήσω. Της έχω γράψει πάντως αρκετές φορές και δεν πήρα απάντηση. Μέχρι που πήγα προσωπικά στο Κέντρο Κράτησης του Τόκιο δύο φορές, όμως φαίνεται ότι δεν έχει πρόθεση να με συναντήσει.»

- Υπήρξα τόσο καιρό μόνος, που, αν μπορέσω να βρω μια γυναίκα να με φροντίζει όταν γεράσω, ειλικρινά δε με νοιάζει πόσο άσχημη θα είναι.
- Δε με απασχολεί πώς θα είναι, αρκεί να είναι ο τύπος της νοικοκυράς που θα μου ετοιμάζει το δείπνο μου.
- Μπορεί να είναι χοντρή, όμως είναι στ’ αλήθεια ο τύπος της χαϊδεμένης πριγκίπισσας. Υπάρχει κάτι απόκοσμο κι ανέγγιχτο πάνω της.

Και τα τρία θύματα είχαν εκφραστεί με σχόλια σαν αυτά σε κοντινά τους πρόσωπα, όσο βρίσκονταν στη ζωή. Είχαν προφανώς έντονα την ανάγκη της Κάτζι και της είχαν προσφέρει σημαντικά χρηματικά ποσά, κι όμως, παρουσία τρίτων, είχαν κάνει περιφρονητικά σχόλια για εκείνη επανειλημμένα. Στη δίκη ο κατηγορος είχε αφήσει στην άκρη ζητήματα όπως άλλοθι ή αποδεικτικά στοιχεία, ώστε να επιτεθεί στην έννοια της αγνότητας της Κάτζι, έτσι η γραμμή της αγόρευσής του λοξοδρόμησε αγρίως και η δίκη κύλησε βασανιστικά αργά. Μία από τους μάρτυρες, μια γυναίκα που φρόντιζε ηλικιωμένους, ανακρίθηκε με τρόπο που θα μπορούσε να θεωρηθεί και σεξουαλική παρενόχληση. Η συζήτηση γύρω από την υπόθεση χωρίστηκε σε στρατόπεδα ανάλογα με το φύλο. Κάτι που είχε πει ένας επιφανής κριτικός για το ζήτημα είχε θεωρηθεί μισογυνισμός κι εκείνος είχε αναγκαστεί να ζητήσει συγγνώμη.

«Το τελευταίο θύμα – πώς είπαμε πως τον έλεγαν; Ξέρετε, ο τύπος που ήταν, ας πούμε, διάσημος στους ιντερνετικούς κύκλους των στάχου.* Λίγο προτού τον πατήσει το τρένο,

---

* Otaku: ιαπωνικός όρος, συνήθως με αρνητική χροιά, για άτομο που έχει έντονη εμμονή, συχνά σε παθολογικό βαθμό, με χόμπι όπως υπολογιστές, βιντεοπαιχνίδια, άνιμε, μάνγκα, ποπ σταρ, τρένα, αυτοκίνητα κτλ. (Όλες οι σημειώσεις είναι της μεταφράστριάς.)

είχε φάει βοδινό βραστό που του είχε μαγειρέψει η Μανάκο Κάτζι. Αναρωτιέμαι μήπως ήταν κάτι που έμαθε να φτιάχνει στη γαλλική σχολή μαγειρικής – πώς είπαμε πως την έλεγαν; Α, ναι, Le Salon de Miyuko!»

Από τις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει, ήταν φανερό ότι η Ρέικο είχε μελετήσει σοβαρά τα της υπόθεσης, τόσο στα εβδομαδιαία περιοδικά όσο και στο ίντερνετ. Της άρεσε να είναι διαρκώς σε ετοιμότητα, να ενημερώνεται για τις τελευταίες ειδήσεις και τάσεις, ήταν επίσης τύπος επιμελής, σχολαστικός, με πάθος για έρευνα. Στο πανεπιστήμιο ήταν σταθερά πρώτη στην τάξη της.

Το Salon de Miyuko ήταν μια σχολή μαγειρικής μόνο για γυναίκες, η οποία ήταν πολύ γνωστή σε μια συγκεκριμένη κοινωνική ελίτ. Την είχε ιδρύσει η Μιγιούκο Σασαζούκα, σύζυγος του κυρίου Σασαζούκα, ιδιοκτήτη και σεφ του διάσημου γαλλικού εστιατορίου Balzac στην πολυσύχναστη συνοικία Νίσι-Αζάμπου του Τόκιο. Τη μέρα που το Balzac ήταν κλειστό, η Μιγιούκο Σασαζούκα, που δούλευε και η ίδια στο εστιατόριο με τον άντρα της, αναλάμβανε τη διαχείριση της σχολής μαγειρικής, της οποίας το δέλεαρ για την πελατεία ήταν το γεγονός ότι οι σπουδάστριές της όχι μόνο είχαν πλήρη πρόσβαση στην κουζίνα του Balzac και δυνατότητα χρήσης των επαγγελματικών φούρνων και του μαγειρικού εξοπλισμού που χρησιμοποιούσαν οι σεφ του, αλλά και μαγείρευαν με τα καλύτερα υλικά του εστιατορίου. Με δεκαπέντε χιλιάδες γεν ανά μάθημα, τα διδακτρα για τα τρίμηνα σεμινάρια ήταν κάθε άλλο παρά χαμηλά, και ένας χρόνος φοίτησης σου έτρωγε πάνω από πεντακόσιες χιλιάδες γεν. Αποφοιτώντας δε από το σεμινάριο, οι σπουδάστριες δεν έπαιρναν κανενός είδους πιστοποιητικό ούτε δυνατότητα επαγγελματικής αποκατάστασης. Τα μαθήματα ήταν πιο πολύ μια εξαιρετικά χλιδάτη φυχαγωγία, που απευθυνόταν μόνο σε εύπορες νοικοκυρές και υψηλόμισθες κυρίες. Μέχρι δύο μήνες πριν από τη σύλληψή της, η Μανάκο Κάτζι παρακολούθουσε μανιωδώς

τα μαθήματα, και τα δίδακτρά της τα πλήρωνε ένα από τα θύματά της. Μια γρήγορη έρευνα στο ίντερνετ της αποκάλυψε μια ομαδική φωτογραφία από το Salon, που έδειχνε την Κάτζι να ποζάρει μαζί με τις άλλες σπουδάστριες. Ανάμεσα στη συντροφιά των ντυμένων με αψεγάδιαστο γούστο γυναικών, η Κάτζι, μ' ένα εφαρμοστό φόρεμα που τόνιζε την πληθωρική σιλουέτα της και θα ταίριαζε καλύτερα σ' ένα γκλαμουράτο ραντεβού παρά σε σχολή μαγειρικής, ήταν μια άθλια παραφωνία. Τώρα, αφού κυνηγήθηκε από τον Τύπο, η σχολή μαγειρικής είχε προσωρινά κλείσει.

«Ναι, προφανώς, λίγο πριν πεθάνει το θύμα έστειλε μήνυμα στη μητέρα του: *Η φιλενάδα μου μου έφτιαξε βραστό βοδινό! Ήταν νοστιμότατο.* Θυμηθείτε τον ισχυρισμό του δικηγόρου της Κάτζι στη δίκη: θα μπορούσε μια γυναίκα που είχε φάει τόση ώρα να μαγειρεύει βραστό βοδινό για τον αγαπημένο της να τον πετάξει στις γραμμές του τρένου; Άκου, Ρίκα, την επόμενη φορά που θα της γράψεις, γιατί δεν τη ρωτάς αν θέλει να μοιραστεί τη συνταγή μαζί σου; Πάω στοίχημα ότι θα συμφωνήσει να σε συναντήσει μετά από αυτό».

Η Ρίκα ανοιγόκλεισε τα μάτια. Η ιδέα δεν της είχε περάσει ποτέ από το μυαλό. Την εποχή που δούλευε στις δημόσιες σχέσεις η Ρέικο είχε συχνά χρησιμοποιήσει την έγνοια της για τους άλλους, το χιούμορ και το ταλέντο της για να βρίσκει πρωτότυπα δώρα που θα κατακτούσαν δύσκολους σκηνοθέτες, κυνηγούς ταλέντων και σπόνσορες, και να τους φέρει στα νερά της.

«Οι γυναίκες που αγαπούν το μαγείρεμα ενθουσιάζονται τόσο πολύ όταν τους ζητάς μια συνταγή, που μαζί μ' αυτή θα σου πουν και κάθε λογής πράγματα που δεν έχεις ρωτήσει. Είναι νόμος της φύσης. Κι εγώ έτσι ακριβώς είμαι».

«Ισχύει, ξέρεις» δυνάμωσε τη φωνή του ο Ριοσούκε. «Πριν από λίγο καιρό ένας συνάδελφός μου ήρθε με τη γυναίκα του και τα παιδιά του και πραγματικά εντυπωσιάστηκε από τα σουμάι που είχε φτιάξει η Ρέικο. Έτσι, η Ρέικο άρχισε να του

λέει λεπτομερώς πώς να τα φτιάξει, τι είδους βραστήρας χρειάζεται κι όλα τα σχετικά. Τόσο πολύ τη συνεπήρε η κουβέντα, που αυτός τα 'χασε κυριολεκτικά» είπε γελώντας.

«Ει, Ρίο, δε θα με πείραζε να πάω στο Salon de Miyuko μια μέρα...»

«Πολύ φοβάμαι πως δεν είναι για μισθούς σαν τον δικό μου!»

Το επιδόρπιο ήταν σπιτικά μαρόν γλασέ, κέικ σιφόν με ρυζάλευρο και αμαζάκε –ένα γλυκό ρόφημα από ρύζι– και τσάι πιπερόριζας. Δαγκώνοντας το κέικ, η Ρίκα διαπίστωσε ότι ήταν εξαιρετικά αφράτο, με μια ευχάριστη ελαστικότητα στο δάγκωμα. Όμως, όταν άνοιξε τα μάτια της και ύμνησε τις αρετές του, η Ρέικο σκυθρώπιασε, γεμάτη τύψεις.

«Τώρα που έρχονται Χριστούγεννα, ήθελα να φτιάξω έναν πλούσιο βουτυράτο χριστουγεννιάτικο κορμό, αλλά φυσικά, χωρίς καθόλου βούτυρο, αυτό το ξεχνάμε. Έριξε και η Ρίκα μια ματιά, Ρίο, αλλά, όπως φαίνεται, δεν υπάρχει περίπτωση να βρούμε πουθενά εδώ γύρω. Αν πάμε έτσι, τα βουτυράτα κέικ και τα παντεσπάνια δε θα είναι στο μενού για κάμποσο καιρό. Μένουμε με το κέικ σιφόν, υποθέτω: είναι λίγο πολύ το μόνο πράγμα που μπορείς να φτιάξεις με λάδι κανόλα».

«Όμως τούτο δω είναι τόσο πλούσιο και αφράτο, ακόμα και χωρίς βούτυρο! Είναι τέλειο. Φαίνεται πάντως ότι η έλλειψη βουτύρου θα συνεχιστεί. Έλεγαν πως η αιτία είναι ότι, με τη ζέστη του περασμένου καλοκαιριού, πολλές αγελάδες γαλακτοπαραγωγής έπαθαν μαστίτιδα. Όμως αυτό έγινε αφού προέβλεψαν έλλειψη στα αποθέματα κι έκαναν εισαγωγή ενός φορτίου την τελευταία στιγμή, ως λύση ανάγκης. Επομένως, πού πήγε όλο αυτό; αναρωτιέμαι. Ωστόσο, παρεμπιπτόντως, όλο και λιγοστεύουν στις μέρες μας οι γαλακτοπαραγωγικές μονάδες στην Ιαπωνία. Υποθέτω ότι στο μέλλον θα έρθει κάποια στιγμή που απλώς θα εισάγουμε όλα μας τα γαλακτοκομικά προϊόντα από το εξωτερικό. Όπως και να 'χει, είναι πραγματικό πλήγμα για μια μικρή εταιρεία σαν τη δική μας».

Καθώς άκουγε τον Ριοσούκε κι έκανε τα κατάλληλα σχόλια, η Ρίκα θυμήθηκε ότι η Μανάκο Κάτζι είχε αδυναμία στο βούτυρο. Το ενδιαφέρον της Ρίκα για το φαγητό ήταν τόσο περιορισμένο, που διάβαζε πολύ στα πεταχτά το μπλογκ της Κάτζι, όμως θυμόταν ότι η Κάτζι μιλούσε συνέχεια για ακριβές μάρκες βουτύρου. Όσο το σκεφτόταν, είχε γίνει και μια συζήτηση για το πώς η Κάτζι είχε πάρει μία από τις πιστωτικές κάρτες του θύματός της και την είχε χρησιμοποιήσει για ν' αγοράσει ένα σωρό πακέτα βούτυρο που κόστιζαν κάπου δύο χιλιάδες γεν το ένα. Η Κάτζι είχε μεγαλώσει στη Νιγκάτα, περιτριγυρισμένη από γαλακτοκομεία, οπότε αυτό ίσως εξηγούσε την ιδιοτροπία της. Η εμμονή της είχε γίνει αντικείμενο χλεύης στο ίντερνετ με σχόλια από διάφορους, όπως: «Δεν είναι ν' απορείς που είναι τόσο χοντρή, αν τρώει τόσο πολύ βούτυρο» και «Δε θα μου έκανε εντύπωση αν χρησιμοποιούσε τα μπαστούνάκια βουτύρου για... ξέρεις τι...».

Λίγο μετά τις εννιά η Ρίκα αποχαιρέτησε, αρνούμενη ευγενικά τα παρακάλια του ζεύγους να μείνει περισσότερο, να κοιμηθεί εκεί και να φύγει το πρωί. Έχοντας μέσα στην τσάντα της τα ονιγκίρι –γεμιστά ρυζομαλάκια τυλιγμένα σε φύκια νόρι– με στρείδια και χορταρικά, και το κομμάτι του αφράτου κέικ σιφόν τυλιγμένο σε διαφανή μεμβράνη που της είχε δώσει η Ρέικο, η Ρίκα ξεκίνησε για το γραφείο.

Θέλω μονάχα να περνάω τον χρόνο μου με ανθρώπους που καταλαβαίνουν το αυθεντικό όταν το δουν. Άνθρωποι που καταλαβαίνουν στ' αλήθεια την αξία των αυθεντικών πραγμάτων είναι λίγοι και σπανίζουν. Τέτοιου είδους φράσεις εμφανίζονταν συχνά στο μπλογκ της Μανάκο Κάτζι. Κάποιοι που καταλάβαιναν το αυθεντικό όταν το έβλεπαν – αναμφίβολα, δύσκολα θα έβρισκες κάποιον που να ανταποκρινόταν σε αυτό καλύτερα από τη Ρέικο, σκέφτηκε η Ρίκα. Μπροστά στα εκδοτήρια εισιτηρίων, η Ρίκα στράφηκε και κοίταξε πίσω της γι' άλλη μια φορά τη γειτονιά. Τα φω-

ταγωγημένα νεόχτιστα σπίτια στη σειρά, που έφταναν ως πάνω στον λόφο, τώρα της φαίνονταν θερμά και φιλόξενα. Όταν έκανε να πιάσει την κάρτα της για το τρένο, πρόσεξε ότι τα δάχτυλά της ήταν λιγότερο ξερά από πριν και τα πετσάκια της λιγότερο άγρια.

«Με το να εστιάζουμε αποκλειστικά στο ερώτημα του κατά πόσο το θύμα έκανε λάθος να επιτρέψει ή να ενθαρρύνει τη λήψη φωτογραφιών, η συζήτηση περί εκδικητικής πορνογραφίας έχει ξεφύγει κατά πολύ. Όσο εξακολουθούμε αυτή την κουλτούρα της ενοχοποίησης των θυμάτων, τέτοιου είδους περιστατικά θα συνεχίσουν να συμβαίνουν».

Τα χέρια του ομιλητή, στριμωγμένα στα μανίκια του μαύρου σακακιού του και απλωμένα χαλαρά πάνω στο τραπέζι του πάνελ, ήταν ασυνήθιστα μακριά. Τα αξύριστα, γκριζαρισμένα μάγουλά του ήταν τραβηγμένα, τα μαύρα του μαλλιά είχαν εδώ κι εκεί λευκά, και τα μάτια του, τόσο γουρλωμένα, που φαίνονταν έτοιμα να πέσουν από στιγμή σε στιγμή, προστατεύονταν από μαύρες, αρρωστιάρικες σακούλες. Ήταν κάθε άλλο παρά αυτό που θα έλεγες κούκλος. Κι όμως, κάθε φορά που η αγριεμένη όψη του χαλάρωνε λιγάκι, κάθε φορά που το καρύδι του ανεβοκατέβαινε στον μακρύ λαιμό του, η Ρίκα συνειδητοποιούσε ότι είχε μαγνητιστεί από την όψη του. Τώρα βρισκόταν σ' ένα πρωινάδικο στην τηλεόραση και μιλούσε για την υπόθεση μιας υπαλλήλου από το Χαμαματσούτσο που την είχε στραγγαλίσει ο πρώην γκόμενός της, όταν διέρρευσαν γυμνές φωτογραφίες της στο ίντερνετ.

«Μπα, ο Σινόι κάνει τέτοιου είδους εκπομπές τώρα;» ακούστηκε πίσω της μια φωνή.

Ήταν ο συνάδελφός της ο Κιταμούρα, τέσσερα χρόνια μικρότερός της. «Υποθέτω πως, παρά την γκανγκστερική του φάτσα, έχει μια σέξι αύρα. Για σαρανταπεντάρης, οι απόψεις του δείχνουν μάλλον κατανόηση για τις γυναίκες, επομένως

πιθανότατα τα πάει καλά με τις νοικοκυρές. Και κρατιέται καλά για την ηλικία του».

«Έτσι λες;» είπε η Ρίκα βάζοντας τα δυνατά της να φανεί όσο το δυνατόν πιο αδιάφορη, καθώς χαμογέλασε και απέστρεψε το βλέμμα από την οθόνη, πιάνοντας το τηλεκοντρόλ που ήταν πάνω στον παλιό καναπέ.

Ο Γιοσινόρι Σινόι, αρχισυντάκτης σ' ένα μεγάλο πρακτορείο ειδήσεων, ο οποίος πρόσφατα είχε εισβάλει στα νοικοκυριά χάρη στις εμφανίσεις του στα μίντια, ήταν εδώ και καιρό πρόσωπο πολύ γνωστό σε όλους στο τμήμα της Ρίκα, καθώς θεωρούνταν άτομο στο οποίο μπορούσε κανείς να αποταθεί για συμβουλές πάνω σε ποικίλα ζητήματα. Ο χώρος στον οποίο βρίσκονταν τώρα εκείνη και ο Κιταμούρα, με τον φθαρμένο γωνιακό καναπέ και την τηλεόραση, ήταν το τέλειο μέρος για λίγη χαλάρωση. Μπορούσες ακόμα και να πάρεις έναν υπνάκο εκεί, αν δε σε πείραζε να σε πιάσουν στα πράσα. Κοιτάζοντας ψηλά τους τοίχους, κιτρινισμένους από τη νικοτίνη που ξεγλιστρούσε από την πόρτα του καπνιστηρίου ακριβώς απέναντί της, η Ρίκα χαμήλωσε την ένταση της τηλεόρασης.

Μέσα στα γραφεία της Shūmeisha, μιας από τις μεγαλύτερες εκδοτικές εταιρείες της Ιαπωνίας, το μοναδικό τμήμα με καπνιστήριο ήταν αυτό: του *Shūmei Weekly*. Αυτό σήμαινε ότι οι μανιώδεις καπνιστές από άλλα τμήματα, όπως των βιβλίων και των πωλήσεων, έρχονταν όλοι επί τούτου εδώ, έτσι η επισκεψιμότητα ήταν έντονη. Η μόνη στιγμή που μπορούσες στ' αλήθεια να χαζολογήσεις εδώ ήταν κάτι πρωινά σαν αυτό, που κυκλοφορούσε λίγος κόσμος. Η Ρίκα είχε έρθει νωρίς στο γραφείο, όμως μόλις κάθισε στον καναπέ ένιωσε ότι είχε πάψει να βιάζεται για οτιδήποτε. Έβγαλε ένα ονιγίρι, το πρωινό της σνακ, από την πλαστική σακούλα του μίνι μάρκετ και ξετύλιξε το σελοφάν του. Είχε ζητήσει από τον ταμιά να της το βάλει στα μικροκύματα και το ρύζι ήταν ακόμη ευχάριστα χλιαρό. Καθώς επιθεωρούσε τη μεγάλη ποικιλία των ονιγίρι που ήταν στημένα στα ράφια του μίνι

μάρκετ, όπως έκανε πάντα, η Ρίκα συνειδητοποίησε ότι λαχταρούσε το φαγητό που της είχε μαγειρέψει η Ρέικο την περασμένη εβδομάδα, που περιλάμβανε και το ρύζι με στρείδια και λαχανικά, και το χέρι της άδραξε το ονιγκίρι τακικόμι, μια παραλλαγή την οποία σχεδόν ποτέ δεν επέλεγε και όπου δεν υπάρχει ξεχωριστή γέμιση αλλά το ρύζι μαγειρεύεται μαζί με τα υπόλοιπα υλικά.

«Στο ζήτημα αυτής της υπόθεσης εκδικητικής πορνογραφίας στο Χαμαματσούτσο... Η αποκλειστικότητά μας, ότι ο ύποπτος παρακολουθούσε φορτικά δύο από τις πρώην του, αλλά δε διώχθηκε γι' αυτό, προήλθε από σένα, σωστά; Εσύ ήσουν η πρώτη που το επισήμανε».

Ο Κιταμούρα καθόταν αναπαυτικά δίπλα στη Ρίκα στον καναπέ και της μιλούσε φιλικά, σαν να ήταν φίλοι στο σχολείο. Το εφαρμοστό ριγέ πουκάμισό του αγκάλιαζε τη λεπτή σιλουέτα του, στην οποία δεν υπήρχε ίχνος περιττής σάρκας, και τα βαμμένα ανοιχτοκάστανα μαλλιά του ταίριαζαν με το χλωμό του δέρμα. Είχε τον αέρα καλομαθημένης ντίβας και, πράγματι, κοιμόταν περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο εδώ γύρω, δεν έπινε ούτε κάπνιζε και ήταν ο πρώτος που έβρισκε τον χρόνο να ασχοληθεί με τα βιβλία και τις ταινίες που είχαν πάρει ενθουσιώδεις κριτικές. Απέπνεε μια ανεμελιά και μια άνεση, και η οπτική του σε διάφορα ζητήματα ήταν συνολικά ουδέτερη. Όχι μόνο δε θύμωνε ποτέ, αλλά και δεν αρρώσταινε ποτέ, κατά συνέπεια η παρουσία του στην εταιρεία θεωρούνταν ανεκτίμητη, παρά την έλλειψη επαγγελματικού ζήλου από μέρους του.

«Α, αυτό ήταν καθαρή κωλοφαρδία» απάντησε η Ρίκα. «Ρε φίλε, δε βγάζω μίτινγκ συντακτικής ομάδας σήμερα! Δεν έχω απολύτως τίποτα της προκοπής να προτείνω. Όποτε νομίζω πως πέτυχα λαβράκι, διαρρέει στο ίντερνετ».

«Εγώ δε θα χολόσκαγα. Με τέτοια γεροντοεφημερίδα σαν τη δική μας, θα πουλάμε φύλλα εγγυημένα, αρκεί να βάζουμε άρθρα σχετικά με το πώς θα αποφύγετε τον φόρο κληρο-

νομιάς και τον καρκίνο. Εμείς είμαστε εδώ μόνο για να δουλεύει το σύστημα. Είναι καιρός ν' αρχίσουμε να δημοσιεύουμε άρθρα όπως, ας πούμε, “Δέκα τρόποι για να κάνετε σεξ μέχρι τα βαθιά γεράματα”».

Ήταν Πέμπτη, η μέρα που όλοι οι δημοσιογράφοι αποκάλυπταν τις αποκλειστικές τους ειδήσεις και τις ιστορίες που ήθελαν να καλύψουν στο επόμενο τεύχος. Την Παρασκευή οι εκδότες ανακοίνωναν αντίστοιχα το στήσιμο του περιοδικού και το Σαββατοκύριακο περνούσε με την απαραίτητη έρευνα και το έγκαιρο γράψιμο των προσχεδίων για την προθεσμία της Δευτέρας. Αυτός ο εβδομαδιαίος κύκλος, που θύμιζε αγώνα ταχύτητας σε κυκλικό στίβο, επαναλαμβανόταν τέσσερις φορές τον μήνα, με άλλα λόγια σαράντα οχτώ φορές τον χρόνο. Έχοντας εργαστεί στην εταιρεία επί μία δεκαετία, η Ρίκα είχε ποτιστεί από εκείνο τον ρυθμό και, είτε ήταν ξυπνητή είτε κοιμόταν, δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι έκανε τον ίδιο αγώνα δρόμου. Από τα εβδομήντα μέλη της ομάδας του περιοδικού, δέκα ήταν φωτογράφοι, οχτώ ήταν της διοίκησης, έντεκα του εκδοτικού και οι υπόλοιποι δημοσιογράφοι. Η Ρίκα ήταν η μόνη γυναίκα δημοσιογράφος η οποία ήταν και υπάλληλος με συμβόλαιο αορίστου χρόνου. Από τις άλλες τέσσερις γυναίκες που είχαν έρθει στην εταιρεία τον ίδιο καιρό μ' εκείνη, δύο είχαν ζητήσει να μετατεθούν σε άλλα τμήματα και δύο είχαν εγκαταλείψει για λόγους υγείας. Οι γυναίκες που είχαν έρθει στην εταιρεία πριν από εκείνη και της είχαν δείξει τα κατατόπια είχαν παντρευτεί και μετακινηθεί σε άλλα τμήματα: στα βιβλία ή στις πωλήσεις. Με εγκυμοσύνη ή ανατροφή παιδιών, ήταν αδύνατον να αντεπεξέλθεις στη δουλειά, εκτός κι αν είχες μαγικές δυνάμεις.

«Αν εξακολουθείς να μας φέρνεις αποκλειστικότητες, όπως κάνεις τώρα, δε θα μου έκανε εντύπωση αν η Ρίκα Ματσίντα γινόταν η πρώτη γυναίκα στη συντακτική ομάδα του *Shūmei Weekly*. Αυτό θα ήταν σπουδαίο».